

Sygn. akt IV CSK 266/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

Protokolant Bogumiła Gruszka

w sprawie z powództwa A. AG z siedzibą w V. (Liechtenstein)
przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.
o zwolnienie spod egzekucji,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej
w dniu 22 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 września 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

1) oddała skargę kasacyjną;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r. oddalił powództwo „A.” AG w V. (Lichtenstein) skierowane przeciwko Bankowi (...) S.A. W. o

zwolnienie spod egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. J. G. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w T. przy ulicy O. i ulicy L., objętej wskazaną księgą wieczystą.

Z ustaleń faktycznych dokonanych przez ten Sąd oraz uzupełnionych przez Sąd Apelacyjny wynika, że powódka jest spółką akcyjną wpisaną do rejestru publicznego Księstwa Lichtenstein (nr (...)). W okresie od dnia 26 czerwca 2004 r. do dnia 26 czerwca 2011 r. członkami zarządu byli: J. C. jako członek rady nadzorczej oraz w okresie od 6 maja 2011 r. do 19 stycznia 2012 r. jako prezes zarządu oraz B. C. jako członek rady nadzorczej w okresie od 26 czerwca 2004 r. do 28 lipca 2009 r. Od dnia 28 lipca 2009 r. w skład zarządu wchodzi m.in. B. C. jako członek rady nadzorczej od 19 stycznia 2012 r. C. C. jako członek rady nadzorczej.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością A. T. w L. - przed połączeniem A. T. w T.- a obecnie, po zmianie firmy A. sp. z o.o. w L. jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w L. Jej współnikami była na początku A. AG w okresie od 15 marca do 6 września 2004 r., a następnie C. C. od 6 września 2004 r. do 25 kwietnia 2007 r. Drugim współnikiem była B. C. Powódka ponownie została współnikiem tej spółki w dniu 25 kwietnia 2007 r. i stan ten trwał do 20 października 2010 r. Obecnie jedynym współnikiem jest E.

W skład zarządu spółki A. T. wchodził J. C. od 15 marca 2004 r. do 20 września 2009 r., C. C. od 12 czerwca 2008 r. do dnia 20 września 2009 r. i ponownie J. C. od dnia 22 kwietnia 2011 r. Reprezentacja zarządu była samodzielna. Od 15 marca 2004 r. do 25 kwietnia 2007 r. C. C. była prokurentem, udzielono jej samodzielnej prokury.

Spółka A. T. w L. była wieczystym użytkownikiem nieruchomości stanowiącej własność Gminy T., położonej przy ulicy O. i L.

Pozwany wszczął egzekucję w stosunku do A. T. sp. z o.o. w L. w dniu 7 listopada 2005 r., a następnie, pismem z dnia 2 lutego 2006 r. rozszerzył wniosek o przeprowadzenie egzekucji z opisanej nieruchomości. W dniu 8 lutego 2006 r. komornik wezwał dłużniczkę egzekwowaną do zapłaty dłużnej kwoty, informując jednocześnie, że została wszczęta przeciwko niej egzekucja z nieruchomości.

Wezwanie zostało doręczone w dniu 9 lutego 2006 r. Właścicielem nieruchomości była Gmina Miasta T., a dłużnicze przysługiwało prawo użytkowania wieczystego gruntu i własności posadowionych na nim budynków. W dniu 20 września 2006 r. dłużnicze doręczono zawiadomienie o terminie opisu i oszacowania nieruchomości. Jej skarga na czynności komornika, zarzucająca wadliwość doręczenia, została oddalona postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 października 2006 r. Następnie w dniu 28 marca 2007 r. doręczono dłużnicze protokół opisu i oszacowania. Pełnomocnik dłużniczki podpisał protokół w dniu 13 marca 2007 r. Skarga z dnia 19 marca 2007 r., odnosząca się do prawa użytkowania wieczystego i budynków, została oddalona.

W sprawie z powództwa A. T. sp. z o.o. w T. przeciwko Bankowi (...) S.A. w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 23 lutego 2006 r. zabezpieczył powództwo m.in. przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T., prowadzonego na wniosek tego Banku i uchylenie czynności dokonanych dotychczas w tym postępowaniu, w tym zajęcia należące do powódki nieruchomości położonej w T. przy ulicy O. W uwzględnieniu zażalenia Banku Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2006 r. zmienił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa w całości.

Powódka jako jedyny wspólnik A. T. sp. z o.o. w L. brała udział w zgromadzeniu wspólników w dniu 27 sierpnia 2008 r., była reprezentowana przez członków zarządu J. C. i B. C. Została wówczas podjęta uchwała nr (...), którą dokonany został podział tej spółki przez wydzielenie części jej majątku w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa i przeniesienie jej do majątku tego wspólnika. Zorganizowaną część przedsiębiorstwa stanowiło m.in. prawo użytkowania wieczystego działek gruntu położonych przy ulicy O. i L. Wniosek o wpis do rejestru zmiany kapitału zakładowego A. T. sp. z o.o. w L. został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 6 lutego 2009 r. Ponowny wniosek Sąd ten uwzględnił przez wpisanie w dniu 30 września 2009 r. informacji o wydzieleniu części majątku spółki w wyniku dokonanego podziału, obniżenie kapitału zakładowego oraz zmianę wysokości udziałów wspólnika.

W dniu 3 września 2013 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. doręczył powódce obwieszczenie o pierwszej licytacji nieruchomości położonej w T. przy ulicy O. i L., wyznaczonej na dzień 31 października 2013 r., a w dniu 30 września 2013 r. sprostowanie tego obwieszczenia.

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 października 2013 r. (VI GCo (...)) zostało zabezpieczone roszczenie powódki w stosunku do banku o zwolnienie od egzekucji wymienionej nieruchomości przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika J. G. w sprawie KM (...). Konsekwencją tego orzeczenia było zniesienie terminu licytacji.

Sąd Apelacyjny w (...) zaskarżonym wyrokiem oddalił apelację powódki. Podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, a także uzupełnił je w zakresie okoliczności związanych z prowadzeniem egzekucji. Podkreślił, że w księdze wieczystej opisana nieruchomość wpisana jest jako własność Gminy T., a jako użytkownik wieczysty był wpisany dłużnik egzekwowany - A. T., a obecnie powódka na podstawie uchwały zgromadzenia wspólników z dnia 27 sierpnia 2008 r. oraz wpisu do KRS z dnia 12 maja 2009 r., a także rejestru prowadzonego dla powódki w Lichtensteinie. Miało to miejsce w czasie, kiedy powódka była jedynym wspólnikiem dłużniczki. Nie było podstaw do uznania, że powódka nie miała wiedzy co do sytuacji faktycznej i prawnej tej spółki. Uznał, że intencją banku - wierzyciela było prowadzenie egzekucji z prawa, które przysługiwało dłużniczce w odniesieniu do opisanej nieruchomości, czego ona nie kwestionowała. Czynności egzekucyjne były prowadzone w stosunku do tego prawa. Doszło do jego zajęcia, które wywarło skutki wskazane w art. 930 § 1 k.p.c. W tej sytuacji rozporządzenie prawem dokonane przez dłużniczkę w dniu 27 sierpnia 2008 r. było bezskuteczne dla toczącego się postępowania egzekucyjnego. Brak wpisu w księdze wieczystej o wszczęciu egzekucji nie mógł być poczytywany jako niedokonanie zajęcia. Niezależnie od wezwania dłużniczki do zapłaty z informacją o wszczęciu egzekucji w stosunku do nieruchomości, za wiedzą o tym przemawiały dalsze czynności egzekucyjne, stosownie do art. 925 § 2 k.p.c. Przejęcie prawa użytkowania wieczystego gruntu i własności budynków nastąpiło po dokonaniu opisu i oszacowania, o czym dłużniczka także wiedziała. Członkowie organów obu spółek, mieli wiedzę o sposobie egzekucji. Powódka jako jedyny wspólnik dłużniczki nie

może skutecznie powoływać się na brak wiedzy o zajęciu najistotniejszego składnika majątkowego spółki. Nie miało znaczenia dla skuteczności zajęcia nieprawomocne uchylenie czynności dokonane postanowieniem Sądu Okręgowego w T. z dnia 23 lutego 2006 r., które zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Naruszenie art. 930 § 1 w związku z art. 1004 k.p.c. polegało na przyjęciu, że przez rozporządzenie nieruchomości należy rozumieć także zmianę użytkownika wieczystego nieruchomości będącą skutkiem podziału spółki z o.o. przez przeniesienie części majątku z tej spółki na istniejącą spółkę (art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h.). Nieprawidłowe uznanie, że zmiana użytkownika wieczystego nastąpiła po zajęciu tego prawa w postępowaniu egzekucyjnym naruszało art. 930 § 1 w związku z art. 1004 k.p.c. Niewłaściwe zastosowanie art. 797 § 1 w związku z art. 1004 k.p.c. było wynikiem uznania, że komornik mógł prowadzić egzekucję z prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, pomimo że wniosek wierzyciela dotyczył prowadzenia egzekucji z nieruchomości. Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powództwo ekscydencyjne, uregulowane w art. 841 k.p.c., stanowi jeden z rodzajów powództw przeciwegzekucyjnych, stanowiących środki obrony przed niezgodną z prawem egzekucją. Chroni ono prawa majątkowe zarówno bezwzględne, jak i względne, osoby trzeciej nie będącej według tytułu wykonawczego dłużnikiem, które narusza prowadzona egzekucja. Podstawą zgłoszonego powództwa, zgodnie z żądaniem pozwu (i przytoczonymi na jego uzasadnienie okolicznościami faktycznymi) było twierdzenie, że w chwili nabywania przez powódkę prawa użytkowania wieczystego opisanego gruntu, w dniu 28 sierpnia 2008 r., nie było ono zajęte w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużniczce, ponieważ Sąd Okręgowy w T. prawomocnym postanowieniem z dnia 23 lutego 2006 r. uchylił wcześniej dokonane czynności egzekucyjne, w tym i zajęcie nieruchomości. Ponadto zajęcie nieruchomości nie

zostało ujawnione w księdze wieczystej prowadzonej dla tej nieruchomości, a podział A. T. sp. z o.o. w L. został zrealizowany w dniu jego dokonania.

Do wymagań formalnych wniosku o przeprowadzenie egzekucji, przewidzianych w art. 797 § 1 k.p.c., należy wskazanie świadczenia, które ma być spełnione oraz sposobu egzekucji. Wymagania te powinny być dokładnie określone, także przez opisanie prawa, które ma być przedmiotem egzekucji. Sposób egzekucji z nieruchomości (art. 921 i nast. k.p.c.) nie wskazuje wprost, że dotyczy on prawa własności nieruchomości, a wyczerpujące uregulowanie przeprowadzenia go, umożliwia stosowanie przepisów zamieszczonych w rozdziałach od pierwszego do ósmego działu VI k.p.c. również do egzekucji z ułamkowej części nieruchomości oraz użytkowania wieczystego (art. 1004 k.p.c.). W rozdziale dziewiątym zawarte zostały jedynie przepisy przewidujące odmienne regulacje w stosunku do obu tych praw. Wniosek pozwanego o rozszerzenie postępowania egzekucyjnego przez skierowanie jej do nieruchomości dłużniczki oraz zawarcie przez komornika w wezwaniu do zapłaty wierzytelności zastrzeżenia, że niewykonanie zobowiązania przez dłużniczkę spowoduje przystąpienie do opisu i oszacowania nieruchomości nie precyzowały dokładnie prawa dotyczącego nieruchomości, z którego będzie prowadzona egzekucja.

Nie mogło to wprowadzić to jednak w błąd ani uczestników postępowania egzekucyjnego, w tym właściciela nieruchomości, ani osób trzecich zwłaszcza, że w księdze wieczystej wpisane było prawo użytkowania wieczystego dłużniczki i własności budynków wzniesionych na gruncie.

Do zajęcia nieruchomości albo prawa użytkowania wieczystego gruntu dochodzi przez wezwanie dłużnika do zapłaty długu w dwutygodniowym terminie pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania (art. 923 k.p.c.). Taka sama sytuacja dotyczy zajęcia prawa użytkowania wieczystego, wobec braku innego uregulowania (art. 1004 k.p.c.). Jednocześnie z wysłaniem wezwania komornik powinien, stosownie do art. 924 § 1 k.p.c., złożyć wniosek o wpis wzmianki w księdze wieczystej o wszczęciu egzekucji. Wniosek komornika Sąd Rejonowy potraktował jako mający na celu wzmiankę o przystąpieniu do egzekucji, ponieważ prowadzone było wcześniej wszczęte w stosunku do dłużniczki postępowanie

z tego prawa, które doprowadziło do wpisania tego rodzaju ostrzeżenia i oddalił go. W okresie, którego dotyczył ten wniosek nie było jednolitości orzecznictwa, co do tego, czy przystępujący do egzekucji wierzyciel ma uprawnienie do domagania się ujawnienia egzekwowania swojej wierzytelności, wobec ograniczeń w podejmowaniu czynności, przewidzianych w art. 927 k.p.c. (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2003 r., III CZP 31/03, OSP 2004, nr 7-8, poz. 94; z dnia 30 marca 2006 r., III CZP 16/06, OSNC 2007 r., (OSNC 2007, nr 2, poz. 20). Nie było zatem podstaw do uznania, że niezaskarżenie przez pozwanego wskazanego postanowienia było przejawem braku właściwej staranności z jego strony. Ujednolicenia wykładni Sąd Najwyższy dokonał w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 6 listopada 2007 r., III CZP 93/07 (OSNC 2008, nr 7-8, poz. 68).

Zajęcie nieruchomości, jak też prawa użytkowania wieczystego, zgodnie z art. 930 § 1 k.p.c., wywołuje skutki prawne w sferze prawa materialnego i procesowego. Konsekwencje procesowe polegają na przyjęciu, że rozporządzenie przedmiotem postępowania egzekucyjnego po zajęciu nie ma wpływu na dalszy jego bieg; toczy się ono tak, jak gdyby nie doszło do rozporządzenia. Nie ma obowiązku wzywania do tego postępowania nabywcy nieruchomości lub prawa użytkowania wieczystego. Może on jednak podjąć obronę, jeżeli kwestionuje skuteczność zajęcia względem niego, jak też wziąć udział w postępowaniu. Czynności egzekucyjne są ważne w stosunku do zbywcy i nabywcy. Skutki materialnoprawne zbycia nieruchomości albo prawa użytkowania wieczystego po zajęciu polegają na tym, że czynności rozporządzające tymi prawami są ważne, ale bezskuteczne w odniesieniu do toczącego się postępowania egzekucyjnego. Obciążenie ich prawami rzeczowymi jest nieważne. Rozporządzenie przedmiotami podlegającymi zajęciu wraz z tymi prawami jest także nieważne.

Chwila zajęcia nieruchomości lub prawa użytkowania wieczystego określona została w art. 925 k.p.c. Wynika z tego uregulowania, że w stosunku do dłużnika prawa te są zajęte z chwilą doręczenia mu wezwania. Wpis ostrzeżenia w księdze wieczystej ma znaczenie dowiedzenia się o zajęciu w stosunku do dłużnika, któremu wezwania nie doręczono, jak też w odniesieniu do osób trzecich. Zgodnie z art. 925 § 2 k.p.c., skutki zajęcia powstają z chwilą dowiedzenia się

o wszczęciu egzekucji przez każdego, niezależnie od tego, czy wezwanie dłużnikowi zostało już doręczone, chociażby wpis w księdze wieczystej nie został jeszcze dokonany. Oznacza to, że dla powstania skutków zajęcia istotne znaczenie ma wiadomość o postępowaniu egzekucyjnym, uzyskana z jakichkolwiek źródeł, w okolicznościach znanych jedynie pozyskującemu ją. Zaprzeczenie posiadania wiedzy przez powódkę w tej kwestii, w warunkach wskazujących na jej uzyskanie oraz uwzględnienie w dalszych czynnościach, nie zasługiwało na podzielenie.

W okolicznościach niniejszej sprawy, którymi Sąd Najwyższy jest związany, stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c., nie było podstaw do podważenia stanowiska Sądu Apelacyjnego, że doszło do zajęcia prawa użytkowania wieczystego gruntu, wzniesionych na nim zabudowań oraz przynależności wskazanych w art. 1006 k.p.c. Niedokładności w skonkretyzowaniu przedmiotu zajęcia nie mogły prowadzić do przyjęcia, że podjęte przez komornika czynności nie wywołały zamierzonego skutku. Czynności związane z zajęciem i dalszym postępowaniem nie zostały skutecznie zaskarżone ani przez dłużniczkę, ani przez właścicielkę nieruchomości, która nie wyraziła gotowości nabycia zajętego prawa. Nieporozumieniem byłoby zakładanie, że właściciel nieruchomości miałby zajmować stanowisko co do nabycia tej nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym. Dłużniczka powzięła wiedzę o zajęciu z chwilą doręczenia jej wezwania do zapłaty. W odniesieniu do powódki, trafnie wskazał Sąd Apelacyjny na fakty, które przemawiały za uznaniem, że o zajęciu wiedziała. Obie spółki były powiązane zarówno podmiotowo, przez osoby sprawujące wymienione funkcje w organach zarządzających obu spółek, jak i prowadzeniem działalności przez dłużniczkę. Powódka była udziałowcem dłużniczki w okresie poprzedzającym wszczęcie egzekucji oraz tuż po zajęciu. Ponadto nabywając udziały dłużniczki oraz podejmując po upływie około dwóch lat uchwałę dotyczącą jej podziału przez wydzielenie najistotniejszego składnika majątkowego, nie mogła nie zapoznać się z jej sytuacją. Kwestia zadłużenia spółki A. T. była znana od dłuższego czasu. Powódka nie podała przyczyn pozbawienia dłużniczki składnika majątkowego, najistotniejszego w jej działalności. Twierdzenie o braku wiedzy o zajęciu tego prawa w postępowaniu egzekucyjnym, także w czasie nabywania majątku dłużniczki nie mogło się ostać.

Niezasadnie utrzymywała powódka, że postanowienie Sądu Okręgowego w T. z dnia 23 lutego 2006 r. o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego i uchyleniu podjętych w jego toku czynności egzekucyjnych uprawomocniło się, skoro Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2006 r. zmienił je i oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Podkreślenia wymaga, że złożenie w ramach tego drugiego z powództw przeciwegzekucyjnych wniosku o zabezpieczenie powództwa przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego i uchylenie zajęcia, wskazuje, że dłużniczka zajęcie traktowała jako skutecznie dokonane. Sposób zabezpieczenia powództwa przeciwegzekucyjnego po uchyleniu, z dniem 5 lutego 2005 r., art. 843 § 4 k.p.c., objęty został art. 755 § 1 pkt 3 k.p.c. W dalszym ciągu obejmuje on zawieszenie postępowania egzekucyjnego, w zasadzie trudno byłoby zastosować inny sposób, adekwatny do ochrony tych żądań, nie podała go także dłużniczka. Niedopuszczalne było orzeczenie przez Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r. o uchyleniu wszystkich czynności podjętych w postępowaniu egzekucyjnym, łącznie z zajęciem, ponieważ doprowadziłoby to w zasadzie do faktycznego zakończenia tego postępowania, wbrew woli wierzyciela i do udaremnienia egzekucji. Nie spełnia ono podstawowego założenia zabezpieczenia powództwa, polegającego na zatrzymaniu go na etapie uwzględnienia wniosku dłużnika lub osoby trzeciej. W takiej sytuacji zbędne byłoby orzeczenie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego, które nie niweczy skutków czynności dokonanych już w tym postępowaniu. Pozostają one w mocy, jak też nie dochodzi do uchylenia dokonanego zajęcia. Zabezpieczenie powództwa nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, jak też nie może prowadzić do naruszenia interesu strony przeciwnej ponad zakonserwowanie postępowania mającego na celu odzyskanie wierzytelności. Nie zasługiwał na podzielenie zarzut powódki, że konsekwencją wymienionego postanowienia Sądu Okręgowego było uchylenie wskazanych w nim czynności oraz potrzeba ponownego ich dokonania. Postanowienie obejmujące to orzeczenie, odmiennie i sprzecznie z prawem kształtujące stosunki pomiędzy stronami postępowania egzekucyjnego, nie należało do postanowień skutecznych i wykonalnych z chwilą

ogłoszenia lub podpisania sentencji, o jakich mowa w art. 360 k.p.c. Do wywołania skutku uchylenia czynności mogłoby dojść dopiero z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia. W przeciwnym razie doszłoby do niedopuszczalnego zakazu prowadzenia egzekucji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2009 r., I CZ 83/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 78). Postanowienie Sądu Apelacyjnego wyeliminowało zaskarżone postanowienie ze skutkiem *ex tunc*. Bezzasadne było stanowisko skarżącej, że zachodziła konieczność dokonania ponownego zajęcia.

Nie zasługiwał na podzielenie zarzut, że będące konsekwencją podziału spółki przez wydzielenie części jej majątku i przejęcie go przez istniejącą spółkę, zgodnie z art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h., nie może być traktowane jako rozporządzenie przewidziane w art. 930 § 1 k.p.c. Czynność ta dokonana została przez dłużniczkę po zajęciu tego składnika majątkowego w postępowaniu egzekucyjnym. Nie ma znaczenia dla jej oceny na gruncie art. 930 § 1 k.p.c. konieczność dochowania procedury przewidzianej w przepisach Kodeksu spółek handlowych, które określają dojście do skutku wydzielenia z datą zarejestrowania zmian w kapitale zakładowym obu spółek. Wydzielony składnik majątkowy stanowił składnik majątku dłużniczki, a czynność ta bez względu na wymagania ustawowe, jakich należało dochować, stanowiła rozporządzenie na rzecz powódki, a zatem uszczuplenie majątku dłużniczki, z którego miało dojść do zaspokojenia także pozwanego. Nie ma podstaw do analogii, w odniesieniu do podziału składników majątku wspólnego, czy masy spadkowej. Wszelkie rozporządzenia przedmiotami objętymi skutkami zajęcia w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzące do niemożności zaspokojenia dłużników z ich wartości są bezskuteczne. Nie ma podstaw do uznania, że powinno to dotyczyć jedynie czynności dokonanych z naruszeniem prawa. Powołane w skardze kasacyjnej orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczą odmiennego od występującego w sprawie stanu faktycznego i prawnego, odnoszącego się do podziału wspólnych mas majątkowych dłużników i innych osób, jak współwłaścicieli, spadkobierców, czy wspólności majątkowej małżeńskiej.

Powódka nie wykazała, że skierowanie egzekucji do prawa użytkowania wieczystego, zabudowań i ruchomości z nimi związanych, które należały do dłużniczki w chwili zajęcia naruszyło jej prawa, a zatem przesłanek przewidzianych w art. 841 § 1 k.p.c.

Z tych względów skarga kasacyjna podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

r.g.